

Памъ отиде

1866 г.

Срѣбъ нощъ е още, всичко спит,
 Не се е ни проспало;
 На ранни цѣрнѣни мигли
 Нечукало клепало.

Срѣбъ гробница савъ сѣди,
 Съв чувства нажрагени.
 И мамъ се савъ си и бди
 Единъ уединенъ.

Посѣзъ, жива злочестина,
 Безъ радостъ, безъ надежда,
 За свойца мила танцунка
 Той тѣжи и нареджа.

Блещунка слабо и мѣрзди
 Загасва на нѣмъ;
 А зой посѣрнѣлъ отъ бди,
 Отъ скѣрби отъ тежело,

Стои безгласенъ казо гробъ;
 На цѣрни цѣрвъ цѣмъшка,
 Но не безуника казъ на родъ,
 А гладна вѣрв мрътвѣшка.....

Ако да пита би дошѣлъ

